

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ετησία	δρ. 10.—	Ετησία	φρ. χρ. 12.50
Ἑξάμηνος . . .	> 5.50	Ἑξάμηνος . . .	> 6.50
Τρίμηνος . . .	> 3.—	Τρίμηνος . . .	> 3.50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ · ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθῆναις, 17 Φεβρουαρίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 12

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ σήμερον, τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» τιμᾶται λεπτὰ 20 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν καὶ λεπτὰ 25 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τόσόν τιμῶνται ἀπὸ σήμερον καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Ἡ συνδρομὴ ἐπίσης ἠϋξήθη, ὅχι εἰς τὸ διπλάσιον, — ὅπως ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῶν περιστάσεων, — ἀλλὰ ὀλίγον μόνον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αἱ εἰσφοραὶ διὰ τὴν Ἐπαρκειαν θὰ ἐξακολουθήσουν μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν. Ἐγγίνει δηλαδὴ διὰ τὸ Ἑσωτερικόν: ἐτησία δρ. 10, ἑξάμ. 5.50, τρίμ. 3.— Καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: ἐτησία φρ. χρ. 12.50, ἑξάμ. 6.50, τρίμ. 3.50.

Οἱ πληρώσαντες ὅθεν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος ἔτους μὲ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, παρακαλοῦνται νὰ στείλουν καὶ τὸ ὑπόλοιπον. [Ἴδε καὶ Δήλωσιν προηγουμένου φύλλου, σελ. 91.]

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

«Ὁ λόρδος Γκλήναρβαν προσπάθησε τότε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ ὅ,τι μπορούσε νὰ ξέρῃ γιὰ τὸν πλοίαρχο Γράντ. Ὁ Ἄυρτων δὲν θέλησε νὰ μιλήσῃ. Ὁ λόρδος Γκλήναρβαν τοῦ εἶπε, ὅτι ἀρὰ θὰ ἔφθαναν στὴν πρώτη σκάλα, θὰ τὸν παρέδιδε εἰς τὴν ἀγγλικὴ ἐξουσία. Ὁ Ἄυρτων μιলাί.

«Ὁ Δούγκλαν ξαναπῆρε τὸν δρόμον τοῦ 37ου παραλλήλου. Τότε ἡ λαϊκὴ Γκλήναρβαν ἐδοκίμασε νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασιν τοῦ κακούργου. Πραγματικῶς, αὐτὴ τὸν κατάφερε νὰ μιλήσῃ. Κι' ὁ Ἄυρτων ἐπρότεινε στὸν λόρδο Γκλήναρβαν νὰ πῇ ὅσα ἤξερε, ἀλλὰ, εἰς ἀντάλλαγμα, ἀντι νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὴν ἀγγλικὴ ἐξουσία, νὰ τὸν ἀπαρτήσῃ σὲ κατιὲν νησί τοῦ Εἰρηνι-

κοῦ. Κι' ὁ λόρδος, θέλωντας νὰ μάθῃ μὲ κάθε θυσία γιὰ τὸν Γράντ, δέχθηκε τὴν πρότασιν.

«Ὁ Ἄυρτων διηγῆθηκε ἔτσι ὅλην τὴν ζωὴν καὶ ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν ἤξερε τίποτα ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποῦ ὁ πλοίαρχος Γράντ τὸν ἔδωκε στὴν Αὐστραλία. Ὁ λόρδος ὅμως ἐκράτησε τὸν λόγον του. Ὁ Δούγκλαν ἐξακολούθησε τὸν δρόμον του καὶ ἔφθασε στὴ νῆσον Θαζώρ. Ἐκεῖ θάρσαν μονάχο τὸν Ἄυρτων ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ ἀληθινὸ θαῦμα, ξαναβρῆκαν τὸν πλοίαρχον Γράντ καὶ τοὺς δύο ἀνθρώπους του, ἀκριδῶς ἐπάνω στὸν 37° παραλλήλου. Ὁ κακούργος θὰ τοὺς ἀντικαθιστοῦσε τώρα 'ς ἐκεῖνο τὸ ἐρημόνησον καὶ νὰ τὰ λόγια ποῦ τοῦ εἶπε ὁ λόρδος Γκλήναρβαν, τὴ στιγμὴ ποῦ ἄφινε τὴ θαλαμηγὸν του:

«— Ἐδῶ, Ἄυρτων, μακριὰ ἀπὸ κάθε γῆ, δὲν θὰ χῆς καμμιὰ ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ὁμοίους σου. Δὲν θὰ μπόρῃς νὰ φύγῃς ποτὲ ἀπ' αὐτὸ τὸ νησάκι, ὅπου σάβνω. Θὰ εἶσαι μόνος, κάτω ἀπ' τὸ μάτι ἐνὸς Θεοῦ, ποῦ διαθέει στα βαθύτερα τῶν καρδιῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶσαι καὶ χαμένος, σὺν τὸν πλοίαρχον Γράντ, ἀφοῦ μερικοὶ ἄνθρωποι θὰ ξέρουσαν πάντα ποῦ βρίσκεσαι. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοί, ὅσο καὶ ἂν δὲν σοῦ ἀξίζει, θὰ σὲ θυμούνται. Ἄυρτων, ξέρω ποῦ θὰ εἶσαι καὶ ξέρω ποῦ θὰ σὲ

βρῶ, ὅταν θελήσω. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ!»

«Κι' ὁ Δούγκλαν ξεκίνησε πάλι καὶ σὲ λίγο χάθηκε.

«Αὐτὰ ἐγέναντο τῆς 18 Μαρτίου 1855(*)».

(*) Τὰ γεγονότα ποῦ συνοψίσθησαν ἐδῶ, εἶνε ἀπὸ ἓν ἄλλο μυθιστόρημα, ποῦ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώσταί μας θὰ τὸ ἔχουν βεβαίως διαβάσει, μὲ τὸν τίτλον «Τὰ παιδιά τοῦ πλοίαρχου Γράντ». Αὗτοί θὰ παρατήρησαν, ὅπως θὰ παρατηρήσουν καὶ παρακάτω, κάποια ἀσυμφωνία στὴς χρονολογίας· ἀλλὰ παρακάτω ἐπίσης θὰ ἐνοήσουν, γιὰτὶ ἡ ἀληθινὰ χρονολογία δὲν μπορούσε νὰ δοθῇ ἐξ ἀρχῆς. — Σ. τ. Σ.

«Ὁ Κύριος Σμιθ ἀρχίσε νὰ κατασκευάζῃ τὴν ηλεκτρικὴ στήλη».

«Ο "Αύρων ήταν μονάχος, αλλά ούτε όπλα του έλειπαν, ούτε εργαλεία, ούτε τρόφιμα. Στη διάθεσι του κακούργου ήταν και το σπιτάκι, που είχε φτιάξει εκεί ο τίμιος πλοίαρχος Γράντ. Δεν είχε παρὰ να ζήσει πια ήσυχος και να εξαγισθῇ ἀπὸ τα κακουργήματά του.

«Ναί, κύριοι, μετάνιωστε, αίσχύνθηκε για ὅσα εἶχε πράξει κι' ἔγινε πολύ δυστυχής! Έστυλοῦντο, ὅτι ἂν ξαναγύριζαν καμμιὰ φορά να τὸν πάρουν, ἔπρεπε να γίνῃ ἀξίος να ζῇ πάλι με ἀνθρώπους. Πόσο υπέφερε ὁ ἀθλιός! Πόσο ἐργάστηκε για να ξεγυῖναι καὶ να παρηγοριέται με τὴν ἐργασία! Καὶ πόσο προσευχήθηκε, για να ξαναγεννηθῇ με τὴν προσευχή!

«Δυὸ χρόνια, τρία χρόνια, ἔζησε ἔτσι. Ἀλλὰ ἡ ἐρημία, ἡ μοναξιά, ἄρχισε να τὸν καταβάλλῃ. Δὲν ἤξερε πότε θα ἐτελείωνε ἡ ποινή του, πότε θα γύριζαν να τὸν ἐλευθερώσουν, κι' ἄλλο δὲν ἔκανε παρὰ να κυττάζῃ τὴν θάλασσα, για να ἰδῇ ἀπὸ μακριὰ τὸ πλοῖο τῆς σωτηρίας!.. Ὑπέφερε ὅσο κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμο. Ἀ, τί σκληρὸ πού εἶνε ἡ μοναξιά, για κείνον πού ἔχει βάρη στὴ συνείδησί του!..

«Σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε να γίνεται ἄηριος. Λίγο-λίγο ἔπερτε στὴ κτηνωδία... Πότε ἔπαψε πια να εἶνε ἄνθρωπος; Ὑστερ' ἀπὸ τέσσερα, ἀπὸ πέντε, ἀπὸ ἕξι χρόνια μοναξιάς; Δὲν θάξερε να σὰς πῇ. Τὸ βέβαιο εἶνε, ὅτι κατάντησε με τὸν καιρὸ ἀνθρώπου, κτήνος, ὅπως τὸν βρήκατε, ὅταν ἤλθατε στὸ νησί.

«Δὲν ἔχω ἀνάγκη να σὰς πῶ, κύριοι, ὅτι αὐτὸς ὁ "Αύρων ἢ Μπέν Τζόυς, δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ ἐγὼ πού σὰς μιλοῦ!..

«Ἀρα ἐτελείωσε αὐτὴ ἡ διήγησις, ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί του πεταχθήκαν ὀρθοί. Ἀδύνατο να πῇ κανεὶς πόσο ἦταν συγκινημένοι ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐκείνη ἀνθρώπινη δυστυχία, πού εἶχε ἀπλωθῇ ξεσκεπαστὴ μπροστά τους!

— "Αύρων, εἶπε τότε ὁ Κύρος Σμιθ: τὰ ἐγκλήματά σου ἦταν μεγάλα, ὁ Θεὸς ὅμως θα βρῖσκη τὴν ὁδὸν ὅτι τα ξεπλῆρωσες ἀρκετά. Τὸ ἔδειξε, ἀφοῦ σὲ ἀξίωσε να ξαναβρεθῇς με ὁμοίους σου. "Αύρων, εἶσαι συχωρεμένος! Καὶ τώρα, θέλεις να γίνῃς σύντροφός μας;

— "Ο "Αύρων ὀπισθοχώρησε.

— Να τὸ χέρι μου! εἶπε ὁ μηχανικός.

— "Ο "Αύρων ὠρμηθεῖ τότε στὸ χέρι ἐκείνου πού τοῦ ἐτείνετο, τὸ ἔπιασε καὶ τὸ ἔβρεξε με τὰ δάκρυά του.

— Θέλεις να ζήσης μαζί μας; τὸν ξαναρώτησε ὁ Κύρος Σμιθ.

— Κύριε Σμιθ, ἀρίστε με ἀκόμη λίγο καιρὸ, ἀποκρίθηκε ὁ "Αύρων, ἀρίστε με μόνο στὸ σπιτάκι ἐκεῖνο τῆς στάνης.

— Ὅπως θέλεις, "Αύρων! εἶπε ὁ μηχανικός.

— "Ο "Αύρων ἐτοιμάζετο πια ναποσυρθῇ, ὅταν ὁ Κύρος Σμιθ τοῦ ἔκαμε κι' ἄλλη ἐρώτησι:

— Μὰ, φίλε μου, ἀφοῦ εἶχες σκοπὸ να ζήσης μονάχος σου, γιατί ἐρρίξες στὴ θάλασσα ἐκεῖνο τὸ χαρτί μετ' ἐτὴ μποτίλια, πού τὸ βρήκαμε κι' ἤλθαμε να σε πάρουμε;

— Ἐγὼ; ἔκαμε ὁ "Αύρων με ἀπορία: τί χαρτί;

— Ὁ Κύρος Σμιθ τοῦ ἐξήγησε ποῖο χαρτί ἐννοοῦσε.

— "Ο "Αύρων ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, σὰν νὰθελε να θυμηθῇ. Ἐπειτα εἶπε:

— Ἐγὼ δὲν ἐρρίξα τέτοιο πρᾶγμα στὴ θάλασσα!

— Ποτέ; ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ.

— Ποτέ!

Κι' ὁ "Αύρων ὑποκλίθηκε, πῆγε ὡς τὴν πόρτα καὶ βγήκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Συνομιλία. — Κύρος Σμιθ καὶ Γεδεὼν Σπίλεττ. — Μία ἰδέα τοῦ μηχανικοῦ. — Ὁ ἡλεκτρικὸς τηλεγράφος. — Τὰ σύματα. — Ἡ στήλη. — Τὸ ἀλφάβητο. — Καλοκαίρι. — Ἐξημερία τῆς ἀποικίας. — Φωτογραφία. — Δυὸ χρόνια στὴ νῆσο Λίγκολν.

— Τὸν δυστυχισμένον! εἶπε ὁ Χάρμπερτ, πού ἔτρεξε ὡς τὴν ζωπορτα καὶ ξαναγύρισε, ἀφοῦ εἶδε τὸν "Αύρων να μπαίνει στὸν ἀνελευστήρα καὶ να χάνεται στὸ σκοτάδι.

— Ὅχι γυρίση, εἶπε ὁ μηχανικός.

— Μὰ δὲν μοῦ λέτε, κύριε Σμιθ, ἐφώναξε τότε ὁ Πέγκροφ, τί σημαίνει αὐτό; Ὁ "Αύρων, λέει, δὲν ἐρρίξε τὴ μποτίλια ἐκεῖνη στὴ θάλασσα; Ποῖος τὴν ἐρρίξε λοιπὸν; Ἐγὼ;

— Αὐτὸς θα τὴν ἐρρίξε, ἀποκρίθηκε ὁ Νάθ: μὰ ὁ κακόμοιρος δὲν τὸ θυμάται.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Χάρμπερτ: στὴ θέσι πού θρῖσκονταν, θα τὴν ἔβρισκε ἀσυνειδήτως, χωρὶς να τὸ καταλάβῃ.

— Μόνον ἔτσι ἐξηγεῖται, φίλοι μου, ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Κύρος Σμιθ. Καὶ τώρα πού ξέρουμε τὴν ἱστορία του, βλέπουμε ὅτι ὁ "Αύρων αὐτὸς μπορούσε πρᾶγματι να προσδιορίσῃ με ἀκρίβεια τὴ θέσι τῆς νήσου Θαλὼρ.

— Ναί, εἶπε πάλι ὁ Πέγκροφ: μ' ἂν δὲν ἦταν ἐντελὼς κτήνος τὸν καιρὸ πού ἔγραφε ἐκεῖνο τὸ χαρτί, θάχουν περάσει ὀλόκληρα χρόνια ἀπὸ τότε πού τῷ ἔρριξε στὴ θάλασσα: πῶς λοιπὸν δὲν ἔπαθε ἀπὸ τὴν ὑγρασία;

— Αὐτὸ μὰς δείχνει, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ, ὅτι ὁ "Αύρων ἀποκτηνώθηκε, ἔχασε τὰ λογικά του πολὺ ἀργότερα ἀπ' ὅσο νομίζε.

— Ἐτσι θὰ εἶνε, ὑπέλαβε ὁ Πέγκροφ: ἀλλοιῶτακα τὸ πρᾶγμα θάταν ἀνεξήγητο. Ἀνεξήγητο, ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, πού ἐφαίνετο σὰ να μὴν ἤθελε να ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ ὁμιλία.

— Να μὰς εἶπε ὅμως τάχα τὴν ἀλήθεια αὐτὸς ὁ "Αύρων; ρώτησε ὁ Νάθ.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ. Ἡ ἱστορία πού μὰς εἶπε, εἶνε ἀπ' ἀκριβῆς

ἀκριβῆς ἀληθινή. Θυμοῦμαι πολὺ καλά, ὅτι ἡ ἐφημερίδες ἔγραψαν τότε για τὸ ταξίδι τοῦ λάρδου Γκλήνραβαν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα πού εἶχε.

— Ὁ "Αύρων μὰς εἶπε τὴν ἀλήθεια, ἐπρόθεσε ὁ Κύρος Σμιθ, μὴν ἀμφιβάλῃς, Πέγκροφ. Γιατί ἦταν τόσο σκληρὴ γι' αὐτόν! Πάντα λέει κανεὶς τὴν ἀλήθειαν, ἔταν κατηγορηθῇ ἐπὶ τὸν αὐτό του!

Τὴν ἄλλη μέρα, — 21 Δεκεμβρίου, — οἱ ἄποικοι ἀνέβηκαν στὴν Τερψιθέα, ἀλλὰ δὲν βρήκαν ἐκεῖ τὸν "Αύρων. Φαίνεται, ὅτι τὴν ἰδια νύκτα εἶχε πάῃ στὴ στάνη κι' οἱ ἄποικοι ἐκριναν καλὸ να μὴ τὸν ἐνοχλήσουν με τὴν παρουσία τους.

— Ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Νάθ ἔπιασαν τότε τὴν συνειθισμένη ἐργασία. Ὁ Κύρος Σμιθ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ πῆγαν κι' αὐτοὶ να ἐργασθῶν μαζί στὰ Καμίνια.

— Ἐρεῖς, ἀγαπητέ μου Σμιθ, εἶπε ὁ δημοσιογράφος στὸν μηχανικὸ, ἅμα ἔμειναν μόνον, ὅτι ἡ ἐξήγησις πού ἔδωσες χθὲς δὲν μ' ἔπεισε καθόλου; Πῶς να παραδεχθῶ ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἔγραψε τὸ σημεῖωμα καὶ τῷ ἔρριξε στὴ θάλασσα, χωρὶς να τὸ θυμάται καθόλου;

— Τότε δὲν θὰ τῷ ἔρριξε αὐτός.

— Πιστεύεις λοιπὸν ἀκόμη;

— Δὲν πιστεύω τίποτε, δὲν ξέρω τίποτε! ἀπεκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Κύρος Σμιθ. Ἀρκοῦμαι να βάζω καὶ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ μαζί μ' ἐκεῖνα πού δὲν μπόρεσα να ἐξηγήσω ὡς σήμερ!

— Ἀλήθεια, Κύρε, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, αὐτὰ τὰ πρᾶγματα εἶνε ἀνεξήγητα. Ἡ σωτηρία σου... τὸ κιβώτιο πού βρήκαμε στὴν ἀμμουδιά... ἡ περιπέτεια τοῦ Τόπ... αὐτὴ ἡ μποτίλια τώρα... Μὰ δὲν θὰ λύσωμε ποτέ αὐτὰ τὰ αἰνίγματα;

— Ἰσως! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός: ἂν ἐξερευνήσωμε ποτέ αὐτὸ τὸ νησί ὡς τὰ σπλάχνα του!

— Ἡ τύχη μπορεῖ να μὰς δώσῃ, κάποτε τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου...

— Ἡ τύχη!... Ἐγὼ, Σπίλεττ, δὲν πιστεύω τύχη, ὅπως δὲν πιστεύω καὶ μυστήρια: εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ὅλα αὐτὰ τὰνεξήγητα πού συμβαίνουν ἐδῶ, ἔχουν κάποια αἰτία. Κι' αὐτὴ τὴν αἰτία θὰ τὴν ἀνακαλύψω!

Ἐβίβατε κι' ὁ Γενάρης. Ἀρχισε τὸ ἔτος 1867. Ἡ ἐργασία τοῦ θέρου γίνονταν με σπουδή. Ὁ "Αύρων εἶχεν ἐγκατασταθῇ στὸ σπιτάκι τῆς στάνης. Παιδεύονταν με τὸ μεγάλο κοπάδι πού τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῇ κι' ἐγλυτανε τοὺς συντρόφους του ἀπὸ τὸν κόπο να πηγαίνουν στὴ στάνη κάθε δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες: για να μὴν ἀφίνουν ὅμως τὸν "Αύρων πολὺν καιρὸ μονάχος, συχνὰ τοῦ ἔκαναν ἐκεῖ τὴν ἐπισκεψή.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ*

[ΔΙΑΛΟΓΟΣ]

ΦΙΛΟΣ. Ἐτετα ἀπὸ τόσαις ὁμιλίαις, ἐξέχασες κυττάζοντας κατὰ τὸ Μοριά. ΠΟΙΗΤΗΣ. Ἀλλὰ πρέπει να ἐξέχασες καὶ σύ, γιατί δὲν μοῦ ὠμιλοῦσες παντελῶς: εἶνε πιθανὸ να ἐστοχαζόμεσθε τὰ ἴδια πρᾶγματα καὶ οἱ δυὸ ἡμπορεῖ να ἐπέρασαν τρεῖς ὥρες ἀφοῦ ὁ ἥλιος ἔμεσουράνητε, θέλουν ἀκόμη τέσσαρες γιὰ να θολώσουν τὰ νερά, καὶ ἂν θέλῃς, ἡμποροῦμε να καθίσουμε εἰς τούτῃ τὴν πέτρα καὶ να ξαναρχινήσουμε.

ΦΙΛ. Ἀς καθίσουμε: γλυκεῖα ἡ μυρωδιά τοῦ πελάγου, γλυκὸς ὁ ἀέρας, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀτυγγένιστος.

ΠΟΙΗΤ. Τὸ πέλαγο εἶνε ὅλο στρωτό, καὶ ὁ ἀέρας λεπτότατος, καὶ ὅποιος ἤθελε να κινήσῃ για τὸν Μοριά, δὲν ἡμποροῦσε να κάμῃ ταξίδι χωρὶς να δουλέψουν ἀκατάπαυστα τὰ κουπιά.

ΦΙΛ. Τί σοῦ ἀρέσει περισσότερο: ἡ ἡσυχία τῆς θάλασσας ἢ ἡ ταραχή;

ΠΟΙΗΤ. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ ἀρέσει πάντα ἡ γαλήνη, πού ἀπλώνεται καθαρῶτα τὴν ἐθεωροῦσα σὰν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου ἀπομακρύνει ἀπὸ ταῖς ἀνητηχίαις τοῦ κόσμου καὶ με εἰλικρινεῖα φανερώνει ὅσα ἔχει μέσα του. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέρασαν τὰ καθήκοντά μας για να πᾶνε εἰς τὸ Μεσολόγγι, μ' ἀρέσει περισσότερο ἡ ταραχή: ἐραίνοντο δυὸ-δυο, τρία-τέτρα, καὶ ἐξάνοιγες λευκὰ τὰ κατάρτια ἀπὸ τὰ φουσκωμένα πανιά, λευκὰ ἀπὸ τοὺς διασκορπισμένους ἀφρούς τὰ κύματα, τὰ ὅποια με μίχ βουή, ὅπου λὲς καὶ ἦταν χαρὰς, ἀναγᾶλλιαζαν εἰς τὸ πέλαγο τοῦ Ἰονίου, καὶ ἐτυντρίζονταν εἰς τὸ γιὰλὸ τῆς Ζακύνθου.

ΦΙΛ. Τὸ θυμοῦμαι καλά: καὶ τότες ἦταν ὁ κρότος, καὶ τότες ἡ ἀνακάτωσις τοῦ πελάγου, ὅπου σὲ ἐπαραμέρισα, για να ἀπορύγουμε τὸ ράντισμα, ὅπου ἀποπάνου μας σταλοβόλοῦσε ἡ θάλασσα.

ΠΟΙΗΤ. Φαίνεται ὅτι ἐκεῖ πέρα, οἱ δικοὶ μας δὲν ἔχουν τότες δυσκολία να βρέχωνται με τὸ αἶμά τους, ὅσῃν ἔχουμε ἐμεῖς να νοτισθοῦμε ἀπὸ ὀλίγες σταλαγματιὰς θαλασσιναῖς.

ΦΙΛ. Ἐτοιμάζεσαι πάλι να ξανακυττάξῃς κατὰ τὸ Μοριά, καὶ να ξανασωπάσῃς... ἀγκαλὰ ἐγὼ ἔχω τὸν τρόπο πού να σὲ κάνω να ὁμιλῇς ὁπότε θέλω.

ΠΟΙΗΤ. Ἐκατάλαβα, θέλεις να ὁμιλήσωμε για τὴ γλῶσσα: μήγαρις ἔχω ἄλλο στὸ νοῦ μου, πᾶρεξ Ἐλευθερία καὶ Γλῶσσα; Ἐκείνη ἄρχισε να πατῇ τὰ κεφάλια τὰ τουρκικὰ, τούτῃ θέλει πατῇσε ὀγλήγορα τὰ σοφολογιωτατίστικα: καὶ ἔπειτα, ἀγκαλιασμέναις καὶ οἱ δυο, θέλει προχωρήσουν εἰς τὸ δρόμο τῆς δόξης.

(*) Περὶ Διονυσίου Σολωμοῦ καὶ τοῦ «Δία» λόγου του, ἴδε διάλογον τοῦ 1917, σελ. 80.

ξας, χωρὶς ποτέ να γυρίσουν ὀπίσω, ἂν κἀνένας σοφολογιώτατος κρώξῃ, ἢ κἀνένας Τούρκος βαυλῇ, γιατί για με εἶναι ὅμοιοι καὶ οἱ δυο.

ΦΙΛ. Βέβαια, εἶναι ἐχθροὶ μας καὶ οἱ δυο: με κάνεις να θυμηθῶ τὰ λόγια τοῦ Λόκ: Ἡ γλῶσσα εἶναι ἓνα μεγάλο ποτάμι, εἰς τὸ ὅποιον ἔχουν ἀνταπόκριση τὰ ὅσα γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅποιος δὲν τὴν μεταχειρίζεται καθὼς πρέπει, κάνει ὅτι τοῦ βολέσῃ, γιὰνὰ κοψὴ ἢ να ἐμποδίσῃ τοὺς ῥόμους, με τὸ μέσον τῶν ὁποίων τρέχει: ἡ πολυμάθεια. Ὅποιος κάνει λοιπὸν αὐτὸ με ἀπόφαση θεληματική, πρέπει οἱ ἄλλοι να τὸν στοχαζονται ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πολυμαθείας.

ΠΟΙΗΤ. Τί λές; ὡς πότε θα πηγαίνει ἐμπρός αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις; ἕνας λαὸς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος να ἐμιλῇ εἰς ἓναν τρόπο, ὀλίγοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ ἄλλο να κάμουν τὸν λαὸν να ἐμιλῇ μίαν γλῶσσαν δικήν τους!

ΦΙΛ. Για κάποιον καιρὸ ἡ ὑπόθεσις θέλει ἀκολουθήσῃ: ἡ ἀλήθεια εἶναι καλὴ Θεά, ἀλλὰ τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου συχνότατα τὴν νομίζουν ἐχθρήν. Κάποιοι γνωρίζουν τὴν ἀλήθεια, ἀλλ' ἔπειδὴ γράφοντες εἰς ἐκείνον τὸν τρόπον τὸν σκοτεινόν, ἀπόχτησαν κάποια φήμησος, τὸν ἀκολουθοῦν καὶ ἄς εἶναι σφαλῆρος.

ΠΟΙΗΤ. Λοιπὸν εἶναι ἀξιοπαρόμοιοι: στοι με τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι για να ζήσουν, πούλουν φαρμάκι.

ΦΙΛ. Περιγράφει τὸ ἐργαστήρι ἐνὸς ἀπ' αὐτοὺς ὁ Σέϊκσπερ ἐξαιρετά, καὶ θέλω να σοῦ ξαναθυμίσω τὰ λόγια του, γιατί, τῇ ἀληθείᾳ, μοῦ ξαναθυμοῦν τὸν τρόπον, εἰς τὸν ὅποιον εἶναι γραμμένα τὰ βιβλία τῶν σοφολογιωτάτων. Ἐκρέμονταν ἀπὸ τὸ πατερὸ τοῦ φτωχότατου ἐργαστηριοῦ μία ξεροχελώνα, ἕνας κορόμβειλος ἀχρωμένους, καὶ ἄλλα δερμάτια ἀσχημὸν ψαριῶν ἦταν τριγύρου πολλὰ συστάρια ἀδειανὰ με ἐπιγραφὰς, ἀγγεῖα ἀπὸ χοντρόπηλὸ πρᾶσινο, ἦταν φούσκα, ἦταν βρωμιώχορτα παλιωμένα, κακομοιρασμένα δερμάτια βούρλα, παλιὰ κομμάτια ἀπὸ διαφόρων λογίων ἱατρικὰ, ἀριά σπαρμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, για να προσκαλέσουν τὸν ἀγοραστή.

ΠΟΙΗΤ. Βλέπω ἀπὸ μακριὰ ἓναν σοφολογιώτατον: ἐπιθυμῶ για τὴν ἡσυχία μου καὶ για τὴ δική σου, καὶ για τὴ δική του, να μὴν ἔλθῃ κοντά μας.

ΦΙΛ. Τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ: ἐστὶ θυμῶνεις παρὰ πολὺ.

ΠΟΙΗΤ. Θυμῶν γιατί εἶμαι στενεμένους να ξαναπῶ τὰ πρᾶγματα, ἔπου εἶπαν τότες φορεῖς τὰ ἄλλα ἔθνη, καὶ δίχως ὠφέλεια να τὰ ξαναπῶ. Οἱ Γάλλοι ἔλαβαν φιλονεικία για τὴ γλῶσσα, καὶ ἐτέλειωσε εἰς τὴν ἐποχὴ τοῦ Δαλαμβέρτ: τὴν ἔλαβαν οἱ Γερμανοὶ, καὶ ὁ Ὅπτις ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς ἀλη-

θείας: τὴν ἔλαβαν οἱ Ἰταλοὶ, καὶ με τόσο πείσμα, ὅπου μήτε τὸ παράδειγμα τοῦ Ὑψηλοτάτου Ποιητῆ εἶχε φθάσῃ για τότε να τοῦ καταπέσῃ. Ἡτύχασαν τέλος πάντων, γράφοντας τὴ γλῶσσαν τοῦ λαοῦ τους, τὰ σοφὰ ἔθνη.....

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

[Με μεγάλη τῆς χαρᾶς, ἡ «Διαπλάσις» δημοσιεύει σήμερ ἓνα καινούργιον ποίημα τοῦ σεβαστοῦ τῆς φίλου καὶ παλαιοῦ τῆς συνεργάτου κ. Δ. Γρ. Κ. Τάρχη: αὐτὸ εἶνε πασίγνωστο. Κάτω ἀπὸ πόσα χαριτωμένα παιδικὰ ποιήματα τῆς «Διαπλάσεως» δὲν ἐβράνθησαν κατὰ καιρούς;.. Πρὸ σαράντα σχεδὸν ἐτῶν, κάτω ἀπὸ τὴν περὶφηρὴ ἐκείνη «Γρηὴ με τὸ καλὰμ» πρὸ εἰκοσὶ ἐτῶν, κάτω ἀπὸ τὸν ἀδύνατον ἐκείνον «τὸν Κισσὸ τὸν Ἑλληνα». Καὶ ἴδου τα σήμερ πάλι, κάτω ἀπὸ τὸν «Ποιητῇ». Καὶ αὐτοί, ὡρισμένως, ὅτι γίνῃ περιφροῦς. ὅπως: κάθε τι πού φέρει τὴν μαγικὴν σφαγίδα Δ. Γρ. Κ. εἶνε ἕνας ὠραϊώτατος διάλογος μεταξὺ μῆς γυναικὸς καὶ ἑνὸς Κοκκινολαίμης. Ὁ Κοκκινολαίμης ἐδῶ συμβολίζει τὸν ποιητὴν. — Σ.τ.Δ.]

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Πέσαν τὰ φύλλα τῆς σκυῖας, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα τῆς τῆς ἐσθήκῃς ὁ θαλαμῶς, καὶ τὰ σοφῶν ἀκόμα.

Καὶ τώρα, μετ' ἐτὸν κρύο χαμὸ, σὲ κάμπο χερσωμένο, στυλόνει ἑκκαλο κορμὸ, γυμνὸ καὶ στακτωμένο.

Σάφονο, μὴ κοκκινὴ γραμμὴ ἀπάνω τῆς χαράς, καὶ τοῦ χερσῶνα ἡ ἀμυγδαλὴ κελαιδιόστα τῆς κῶξης:

— Ψόφια εἶσαι ἡ σοφολογία: ντρέπεσαι καὶ σωπαίνεις; τὴν Ἄνοιξι δὲν μολογᾷς ὅτι καὶ σὺ προσμένεις;

Με τὰ φτερά του τὴν κυτᾶ, παίζει, χοροπηδαί, με τὴν μυτίτσα τὴν τοιμᾶ, καὶ ἡ γρηὴ ξυπνάει.

— Κοκκινολαίμη ἐλευνέ, πού μου τοιμᾶς: τὴ ράχη!.. μὰ δὲν κρυώνεις, χροστιανέ; πούλι εἶσαι ἡ βατράχι;

— Καὶ σὺ, σὺν ὅλα τὰ πουλιά, δὲν βροσκεῖς καμμιὰ τρύπα, μόν' τραγουδᾷς τὴν παγονία! Ξεφρότωνέ μου... εἶπα!

— Ξεγέλασε καὶ ἐνὸν, γρηὴ, τὸ φίλαρο ἀηδονάκι, τὸ ἄνθος με τὴ μυρωδιά, καὶ τὸ γλυκὸ ἀεράκι...

— Μὰ τότες τί δὲν ἀγαπᾷ καὶ τί δὲν τραγουδᾷ; καὶ ὁ σκούληκος λαμπροκόπῃ κ' ἡ πέτρα λὲς πῶς σείεται,

— Καὶ βροσκεῖς κείνον πού πονεῖ για τὴ ζωὴ πού ἔχῃ, για τὴν ἀβυσσὸν τῆς φωνῇ, για τὸ ἄνθος πού ἐξεραδῇ;

— Ἐγὼ δὲξομαι τὴν δόξαν: δὲν εἶμαι καὶ με φτάνει να ξέρω πού εἶμαι ποιητῆς κ' οἱ ἄλλοι τὰς ἐλπίδας!

Δ. Γρ. Κ.

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε (Συνέχεια)

— Καλὰ ντέ! ἔκαμε ὁ Τιρέττος. Ποντίκι! δὲν εἶπα ἐγὼ πῶς ἦταν λιοντάρι...

— Λιοντάρι ἢ ποντίκι, θὰ μᾶς πληρώσῃ τὸν τρόμο ποὺ πήραμε, ἔννοια τοῦ! εἶπε ὁ ἄρχηγός.

Καὶ πέταξε τὸ μπαστοῦνι ποὺ κρατοῦσε καὶ βρῆκε τὸ δυστυχισμένο ζῶο, ποὺ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, σὰν ἀλαλιασμένο, νὰ τριγυρίσῃ περίφοβο τὴν κάμαρα. Οἱ ἄλλοι βάλθηκαν τότε νὰ τὸ πετροβολοῦν. Κι' οὐρλιαζαν, ἀπὸ χαρὰ, κάθε φορὰ ποὺ πετύχαιναν τὸ θῆμα τους, ὥστε θάλεγες, ὅτι τὸ σκληρὸ αὐτὸ παιχίδι ἦταν γιὰ τοὺς κακούργους ἐκείνους τὸ διασκεδαστικώτερον σπόρτ.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ποντικοκυνήγι ἔσωσε τὴ ζωὴ τῶν τριῶν παιδιῶν, ὅχι μόνον γιατί ἡ ἐμφάνισις τοῦ τρωκτικοῦ ἐδικαιολόγησε τὸν κρότο ποὺ εἶχε ἀκουσθῇ ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ καὶ γιατί ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν τώρα οἱ λησταί, τοὺς ἐμπόδιζε νὰκούσουν κατὶ ἄλλους κρότους, ποὺ χωρὶς αὐτό, θάκούγονταν καὶ θὰ ἐπρόδιδαν τὰ παιδιὰ...

Καθὼς πασπάτευε, γιὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ ποῦ ἐμπαινε ὁ ἄερας ποὺ τὸν εἶχε παγώσῃ, ὁ Παῦλος ἐπιάσε στὸν τοῖχο ἕνα μεγάλο δεμάτι ἄχυρο. Τὸ τράβηξε κι' εἶδε ὅτι ἔραζε μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη τρύπα τοῦ τοῖχου. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα, τὰ τρία παιδιὰ κατάρωσαν νὰ περάσουν καὶ νὰ βγοῦν ἔξω, ὅχι βέβαια χωρὶς κόπο, οὔτε χωρὶς νὰ κακοπάθουν τὰ ροῦχά τους.

Τὸ χιόνι ἐπνίξε τὸν κρότο τῶν βηματικῶν τους καὶ μόνον ἀφοῦ περάσαν καὶ τὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο, ἀπὸ τὸ ἴδιο γκρέμισμα ἀπ' ὅπου εἶχαν μπῆ, τὰ τρία παιδιὰ τώβαλαν στὴν τρεχάλα, σὰ νὰ τὰ κυνηγοῦσαν, ὅχι καὶ λησταί, ἀλλὰ διαβόλοι... Δὲν ἐστάθηκαν νὰνασάνουν, παρὰ μόνον ἀφοῦ ἔτρεξαν ἔτσι ὡς ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας κι' ἡ ἀπόστασις, ποὺ τοὺς ἐχώριζε πιά ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου, εἶχε γίνῃ ἀρκετὰ μεγάλη.

Βέβαιον ὅτι δὲν τοὺς κυνηγοῦσε κανένας, ἐκάθισαν λίγες στιγμὲς 'ς ἕνα πεζοῦλι κι' ἐκεῖ ὁ Παῦλος ἐξήγησε στοὺς ἀδελφούς Γκρέυ ὅσα δὲν εἶχαν καταλάβῃ ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Βλάσκου.

Ὅταν ἀκούσαν τὴ διήγησιν τοῦ ὁδηγοῦ τους, ὅταν ἔμαθαν ἀπ' αὐτοὺς ὅλα τὰ σχέδια τοῦ ληστοῦ ἐκείνου, περισσότερο βέβαιον ἀπὸ τὸν κίνδυνον ποὺ ἀπειλοῦσε τὸν πατριώτη τους. Ποῖος ἦταν αὐτός ὁ ἄγγελος Μπράιττων ποὺ εἶπε ὁ Βλάσκος; Δὲν τὸν ἤξευραν ἀλλ' ἀδιάφορο, ἔπρεπε νὰ τὸν σώσουν.

— Παῦλε, εἶπε ὁ Δόναλδ, σὺ τρέξε γρήγορα στὸ Ξενοδοχεῖο, ἀπὸ τὸ συν-

τομώτερον δρόμο, καὶ πὲς τοῦ θεοῦ μας ὅτι δὲν θὰ γυρίσωμε γιὰ τὸ πρόγευμα καὶ νὰ μὴν ἀνησυχῇ. Ὁ Δάγκλας κι' ἐγὼ θὰ πᾶμε ὡς τὸν Πιερρεφίττη νὰ εἰδοποιήσωμε τὸν κ. Μπράιττων.

— Πολὺ καλὰ!

Τὰ παιδιὰ χωρίσθηκαν. Ὁ Παῦλος πῆρε τὸν δρόμον τῆς Ἀργελῆς κι' οἱ ἄδελφοί Γκρέυ τὸν δρόμον τοῦ Πιερρεφίττη. Εὐτυχῶς, τὸ χωριὸ αὐτὸ δὲν ἦταν μακριὰ. Ὁ Δόναλδ ὅμως κι' ὁ Δάγκλας ἐφθάσαν λαχανιασμένοι, ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο.

«Λιοντάρι ἢ ποντίκι... ἔννοια τοῦ!...»
(Σελ. 96, στ. α')

Ἐνόμιζαν, ὅτι δὲν τοὺς ἐπετρέπετο νὰ χάσουν στιγμὴν.

Πῆγαν ἴσια στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ Πιερρεφίττη καὶ γύρεψαν τὸν κ. Μπράιττων.

— Μένει ἐδῶ;

— Μάλιστα,

— Εἶνε μέσα αὐτὴν τὴν ὥρα;

— Μάλιστα.

— Μποροῦμε νὰ τὸν ἰδοῦμε γιὰ μιὰ σπουδαία ὑπόθεσι.

— Περιμένετε;

Σὲ λίγο, ὁ Δόναλδ κι' ὁ Δάγκλας ἀδηγήθηκαν 'ς ἕνα κομψὸ δωμάτιο, μὲ

παράθυρον μεσημβρινόν. Καθισμένοι μπροστὰ 'ς ἕνα μεγάλο τραπέζι, ἕνας ἄνθρωπος ἔγραφε. Κι' ὅταν γύρισε κατὰ τὴν πόρταν καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του, οἱ ἄδελφοί Γκρέυ, μὲ μεγάλη τους ἐκπληξιν, ἐγνώρισαν τὸν ξένον, ποὺ τοὺς εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς λύκους στὸ φαράγγι τοῦ Κωτερῆ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ

Ὁ βουνήσιος 'εζέντλεμαν.

— Καλημέρα σας, κύριοι! εἶπε ὁ κ. Μπράιττων σηκώνομενος καὶ χαιρετῶν φιλικώτατα τὰ δυὸ Ἑγγλεζόπουλα. Χαίρω πολὺ ποὺ σᾶς ξαναβλέπω καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε ποὺ σᾶς ἄφισα τόσο ἀπότομα ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἀλλὰ εἶχα σπουδαία ὑπόθεσι στὸ Κωτερῆ.

— Ἀπεναντίας, εἶπε ὁ Δόναλδ, ἐμεῖς πρέπει νὰ σᾶς ζητήσουμε συγγνώμην ποὺ δὲν σᾶς εὐχαριστήσαμε ἀρκετὰ γιὰ ὅ,τι κάματε γιὰ μᾶς. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς σημερινῆς μας ἐπισκέψεως.

— Ἔτσι; Σὲ τί λοιπὸν χρεωστῶ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησι;

Ὁ Δόναλδ διηγήθηκε τότε ὅσο καθαρώτερα καὶ συντομώτερα μποροῦσε, ὅτι εἶχαν ἰδῇ κι' ἀκούσῃ στὰ ἐρείπια τοῦ Στοιχειωμένου Πύργου.

Ὁ Μπράιττων ἀκούσε τὴν ἱστορίαν μὲ προσοχὴν μεγάλην, χωρὶς νὰ διακόψῃ οὔτε μὲ μιὰ λέξιν.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΚΑΨΕ ΤΗ ΓΗ

Σκάψε τὴ γῆ, σκάψε τὴ γῆ
μὲ χεῖρ προκομμένο.
Κι' ὅ,τι καλὸ στῆς Μάννας Γῆς
τὰ βάθη εἶνε κομμένο.

Σκάψε τὴ γῆ μιὰ πιθαμὴ
βαθιά, καὶ πληρωμὴ σου
Θάχῃς τὴν πρώτη τῆς ζωῆς
λαχάρα.—τὸ ψομί σου.

Σκάψε τὴ γῆ δυὸ πιθαμὲς
βαθιά, καὶ σκάψε κάτω
Νὰ πῇς ἀπ' τὴν πληγὴ νερὸ
διάφανον καὶ δροσιστό.

Σκάψε τὴ γῆ τρεῖς πιθαμὲς
βαθιά, καὶ θὰ ριζώσῃ
Τὸ δένδρον ποὺ ἦσιν καὶ καρπὸ
μιὰ μέρα θὰ σοῦ δώσῃ.

Τέσσερες πιθαμὲς βαθύτα
σκάψε τὴ γῆ, καὶ μέτρα
Καὶ τοῦ σπιτιοῦ σου θέμελον
βάλῃς τὴν πρώτη πέτρα.

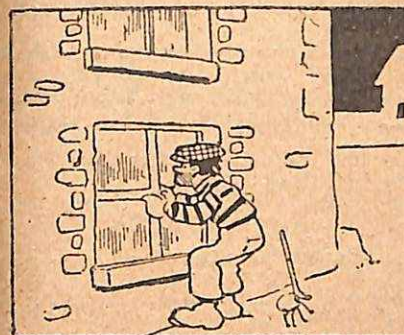
Σκάψε ὡς τῆς πέντης πιθαμὲς,
κι' ἡ μοῖρά σου ἂν τὸ γράφῃ.
Θὰ βοῆς τῆς γῆς τοὺς θησαυροὺς
καὶ θὰ χαρῇς χρυσάφι.

Σκάψε ἕξ πιθαμὲς τὴ γῆ,
λάκκος βαθὺς νὰ γίνῃ.
Καὶ βρῇς τὸ καλλίτερον:
τὴν αἰωνία Γαλήνη!

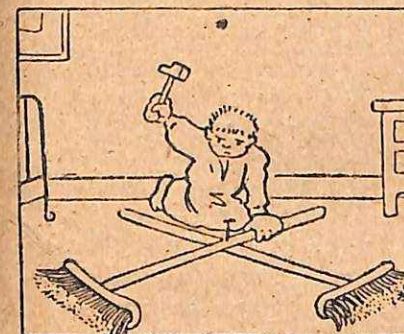
(Κατὰ τὸν Rosegger)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΨΑΛΛΙΔΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗ

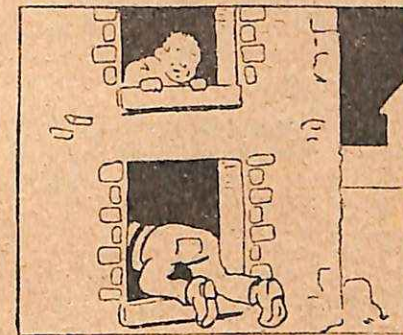
Ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ἰσογείου, ὁ λαποδύτης Ποντικομαμῆς μπαίνει μιὰ νύχταν νὰ γδύσῃ τὸ σπῆτι τοῦ κυρ-Ἀνοιχτομάτη. Ὁ νοικοκύρης κοιμάται στὸ ἀπάνω

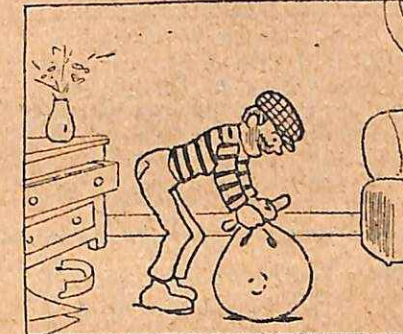
γερεὲς ταβανόσκουπες, ποὺ τῆς ἔνωσε στὴ μέση μ' ἕνα μεγάλο κορφί... Ἀλλὰ κι' ὁ Ποντικομαμῆς ἔχει ἔτοιμον πιά τὸν μπό-

μόλις βγάζει τὸ κεφάλι του, χροῖ! ἡ ψαλλίδα τοῦ κυρ-Ἀνοιχτομάτη, ποὺ τὸν φυλάγει ἀνοιχτή, κλείνει ξαφνικά κι' ὁ λα-

πάτωμα. Ἀκούει ὅμως κρότον, ἀνοίγει τὸ παράθυρό του καὶ βλέπει τὸν Ποντικομαμῆν ἴσα-ἴσα τῇ στιγμῇ ποὺ τρυπώνει. «Καλὰ σ' ἔχω! συλλογίζεται» τώρα νὰ

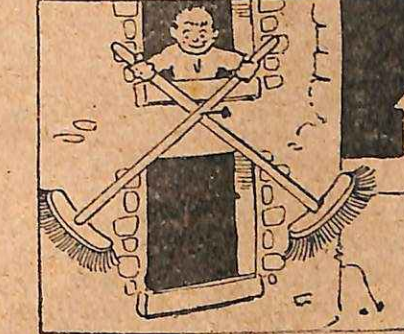
γο του κ' ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦλθε, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί τὸν περιμένει... Ἦσυχος λοιπὸν, ὅτι δὲν τὸν ἀκούσε

ποδύτης μας βοίσκεται πιασμένος ἀπὸ τὸ κεφάλι! Ὁ κυρ-Ἀνοιχτομάτης τότε σφυρίζει καὶ φωνάζει. Ὁ χωροφύλακας τῆς

ἰδῆς! Κι' ἐνῶ ὁ λαποδύτης ἔρχεται εἰς αὐτὸν ἰσόγειο, ὁ νοικοκύρης ἐργάζεται κι' αὐτὸς στὸ ἀπάνω. Σὲ λίγο, ἔχει ἔτοιμη μιὰ θεόρατη ψαλλίδα, καμωμένη ἀπὸ δυὸ

καὶ δὲν θὰ τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς, πετᾷ πρῶτα ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸν μπόγο κ' ἔπειτα κάνει νὰ πεταχθῇ κι' αὐτός. Ἀλλὰ

γειτονιάς τρέχει κι' ἐστὶ ὁ Ποντικομαμῆς, ἀπὸ τὰ σκέλη τῆς ψαλλίδας, πέφτει στὰ χεῖρα τῆς ἐξουσίας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΡΑΣΙΝΟΙ

[ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΒΙΔ]

(Συνέχεια. Ἰδε σελ. 81 καὶ 88)

— Τί λές, καλέ! ἔχεις κι' ἀδερφό; — εἶπε τὸ λελέκι—τώρα στὴ στιγμὴ τόνε βρίσκω κ' ἐκεῖνον!

— Ἀφῆτέ με! — ἐφώναζε στριφογυρίζοντας ὁ Βεκεκέξ.—Θέλω νὰ πάγω κάτω, ὁ ἥλιος μὲ κόβει στὰ μάτια!

— Τώρα σὲ καταιβάξω κάτω ἐγώ, τώρα ἀμέσως! — Εἶπε τὸ λελέκι, ἀνοίξε τὸ ράμφος του ὅσο ἡμποροῦσε καὶ κατέπτε τὸν Βεκεκέξ.

— Τέτοιο φρικῶδες πράγμα δὲν ἔχω ἰδῇ στὴ ζωὴ μου! — ἐψιθύρισε ὁ τζιτζι-

κας, ποὺ ἐκάθητο πάντοτε στὸ καλάμι.

— Δὲν σᾶς στάθηκε στὸ λαϊμόρῳτῃς.

Τὸ λελέκι δὲν ἀπεκρίθη· ἐβόδιζε πάλι τὸ ράμφος του στὸ λάκκο, ἴσα μὲ τὰ μάτια του, καὶ ἔφαγε.

— Τί συμβαίνει! — ρώτησε μὲς στὸν ὕπνον τοῦ Κοᾶξ-κοᾶξ. — Τί, μήπως εἶνε καιρὸς γι' ἀπάνω;

— Καιρός, καιρός! — εἶπε τὸ λελέκι καὶ ἀνέσυρε ἀπὸ τὸ πσινοῦ ποδὶ καὶ τὸν Κοᾶξ-κοᾶξ, ὅπως καὶ τὸν ἀδελφὸν του. — Καλημέρα, ἐντιμώτατε!

— Μωρὲ τί μακροκαλόγερος εἶσαι σὺ; — ρώτησε μὲ ἀφέλειαν ὁ Κοᾶξ-κοᾶξ, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια, γιὰ νὰ δώσῃ περισσότερὴν σοβαρότητα εἰς τὸ ὕψος του.

— Δὲν εἶμαι μακροκαλόγερος, εἶμαι πουλί! Ἀπεκρίθη ὑπερήφανα τὸ λελέκι.

— Εἶσαι ἀνυπόφορος! — εἶπεν ὁ Κοᾶξ-κοᾶξ πραινίζοντας ἀπὸ τὴ λύσσα του.

— Καὶ σὺ ἐπίσης — εἶπε τὸ λελέκι. — Ἀς μὴν ἐνοχλοῦμεθα λοιπὸν μὲ κομπλιμέντα καὶ ἄς κυττάζουμε ἀμέσως τὴ δουλειά μας.

— Καμμιὰ δουλειά ἐγὼ δὲ θέλω νὰχω μαζί σου!

— Καὶ ὅμως, ὁ ἀναγκαζοῦς νὰ ἔχῃς!

— Θέλω νὰ πάγω στὸν ἀδελφὸ μου!

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ!

— Ἐννοια σου καὶ θὰ τὸν εὕρῃς καὶ τὸν ἀδελφὸ σου! Μὴ βιάζεσαι!

— Ποῦ εἶνε τὸς;

— Έδω κοντά εἶνε, θέλεις νὰ τὸν ἰδῇς;
— Βέβαια καὶ θέλω!
— Καλὰ λοιπόν, στάσου! — Έσκυψε
τὸ λελέκι καὶ ἄρχισε νὰ λυγίζῃ τὸν λαιμό
του. — Τώρα θὰ τὸν δῇς... Ὅριστε! —
καὶ ἔρτυσε τὸν Βεκεκέξ χάμω. — Ὁὐρ! —
ἔκαμεν ὁ Βεκεκέξ κ' ἔπαρνήσθη. — Τί
δυσάρεστο ταξεῖδι!..

— Αὐτὸ ἐμῆς τὸ λέμε «διάβασις διὰ
τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ! — ἐξήγησα τὸ
λελέκι.

— Ἄλλη μιὰ φορά νὰ περάσω αὐτὸ
τὸ κανάλι, δὲν θὰ τὸ ἤθελα! εἶπεν ὁ
Βεκεκέξ.

— Πόλὺ καλὰ! Ἄλλη φορά μένεις
ἐκεῖ μέσα!

— Ἀδιάντροπε! — ἐρρόγγαξε μὲ λύτ-
σαν ὁ Κοῦζ-κοῦζ ἐπιτιθέμενος κατὰ τοῦ
λελεκίου. — Έτσι φέρονται μὲ σεβάζ-
σμία πρόσωπα; Σὰν τί μοιάζει τώρα
ὁ ἀδελφός μου;

— Λιποῦμαι πολὺ, — εἶπε τὸ λελέκι,
ἀλλὰ αὐτὴ εἶνε ἡ μέθοδός μου. Κάθε
ἕνας ἔχει καὶ τὴ δική του.

Καὶ τῷ ὄντι, ὁ Βεκεκέξ, ὅτε ἀπὸ
τὸ ταξεῖδι ποὺ εἶχε κάμῃ, ἔλαβε μίαν
πολὺ ἀξιοδακρυτὸν ὄψιν, ἀδυνάτισε, ἐ-
τεντώθη, τὰ πόδια του παρέλυσαν ὁλό-
τελα, τὰ μάτια του ἐσθυσαν, τὸ στόμα
του ἐστράβωσε. Καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστη-
μα εἶχε λόξυγγα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐμέσῃ.

Ὁ Κοῦζ-κοῦζ ἐσύρετο κοντά του καὶ
ἐξήταξε τὸν ἀδελφόν του ἀπ' ὅλα τὰ
μέρη, σπρώχνοντάς τιν με τὴ μουρίτσα
του. Ὁ ἀδελφός δὲν ἐσάλευε καθό-
λου ἐκὰθεν καὶ ἐδασίλευε τὰ μάτια
του, μωρμουρίζοντας: — Ἀρτὴ με, μ'
ἔχει πιάσει ἡ θάλασσα.

— Λοιπόν; — ἠρώτησε τὸ λελέκι, ποῦ
ἐν τῷ μεταξὺ ἐξεκουράζετο ἐπάνω στὸ
ἕνα του πόδι, συλλογισμένο. — Εἴσθ;
ἔτοιμος;

— Μιὰ χαρὰ τοῦ τὰ ἐκατάφερες! —
εἶπε συγχυσμένος ὁ Κοῦζ-κοῦζ, δείχνον-
τας τὸν ἀδελφόν του. — Καθὼς τὸν ἔκαμες
ἐσύ, ποτέ του πιά δὲν θὰ μοιάζῃ μὲ τὸν
ἐκυτό του.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΓ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Τρολλοσασκειὰς στὸ Τραγοῦδι τῆς
Λευτεριάς, μετὰ τὴν ἐναρξὴ τῶν ἐχθρο-
πραξιών.

— Ἐκατάλαβα ὅτι θέλεις νὰ φῶς ἔξω.
Καὶ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς.

— Ὁχι δὲ, ἀπατάσαι! δὲν πεινῶ διόλου.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παγκόσμιον Ὀνειρο

Ὁ πατέρας τοῦ Τραγοῦδι τοῦ Λευ-
τεριάς εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του
καὶ τὸν εὐρίσκει εἰς τὸ κρεβάτι του, ἐνῶ
ἡ ὥρα εἶνε 8 1/2 Π. Μ.

— Κοιμάσαι ἀκόμα, τεμπέλαρε, τοῦ φω-
νάει, ὁ ἥλιος βγήκε ἐδῶ καὶ δυὸ ὧρες!
— Καὶ φταῖον ἐγώ, μπαμπά. ἀπαντᾷ τὸ
Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς, ὅν ὁ ἥλιος βγαί-
νῃ πρὶν ἡμερῶσιν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρολλοσασκειᾶς

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»
δολογὸν ὀλιγοστεύουν καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐλ-
λείψεως χάροτος, κάθε ἀνατύπωσις εἶνε
σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ
διατιμήσωμεν τοὺς ὀλίγους ποὺ μᾶς μέ-
νουν ὡς ἑξῆς:

Α'. — ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς: Διὰ τὸ Ἐσωτε-
ρικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3.50.
ἔχουν ἐξαντληθῇ ὁλοτελῶς οἱ
ἑξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου: 2ος,
3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος.
Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτοὺς.

Β'. — ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ

ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ
Ταχυδρομικῶς δέ: Διὰ τὸ Ἐσωτερι-
κόν, ἄдетος 10.50, χρυσόδετος 16.50.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν ἄдетος 11.50, χρυ-
σόδετος 16.50.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. IB']

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καβουρμάνης

			ΔΑ				
	ΣΑΝ	ΒΙ	Α	ΚΙ	ΜΙΑ		
ΔΗΣ	ΣΤΕΙ	ΡΙ	Α	ΤΙ	ΔΡΟΣ	ΔΗΣ	
	ΔΗΣ	ΣΙ	Α	ΔΥ	ΔΑΣ		
			ΒΡΑ				

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε
διασημῶν ἀρχαίων ἀνδρῶν.

β.) Λογοπαίγνιον.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσ. Α. Ἐλευθερουδάκη
Ποῖον ὄνομα γράφεται μόνον μὲ ῥω
καὶ πῖ;

γ.) Πρόβλημα

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς
Ὁ Τάκης ἔχει ἕνα καλὰθι σκεπασμένο.
Ὁ Γεώργιος τὸν ρωτᾷ τί ἔχει μέσα.
— Ἀγλάδια, μῆλα καὶ μανταρίνια, τοῦ
ἀπαντᾷ. Ἀλλὰ πόσα ἀπὸ κάθε εἶδος, ὅτι
τὸ βρῆξ ἐσύ, ἄμα σου πῶ ὅτι: Καὶ τὰ
τοῖα εἶδη μαζὺ, εἶνε 30 κομμάτια. Τὰ-
χλάδια καὶ τὰ μῆλα μαζὺ εἶνε 6 κομμάτια
παραπάνω ἀπὸ τὰ μανταρίνια τὰ δὲ ἄγλά-
δια πλὴν τὰ μανταρίνια, κάνουν δυὸ φορές
τὰ μῆλα.

δ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γοττάρου
i a — *ie* — *ui* — *i'a* — *e* — *e*ie *

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημα-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ἀπα-
ραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ
γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 10ου φύλλου

α.) Μηδὲνα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. —
β.) Ἰερουσαλήμ. — γ.) Bœuf vieux trace-
sillon droit.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλά-
σεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ
46ον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν
νὰταπεινοῦν καὶ οἱ ἐπόμενοι:

328. Τίτουλαοῦδερ, Ἀθήναι Δρ. 1.
329. Ἰωάν. Πειραιεύς » 2.
330. Τίτλια Γ. Ζουμπούλακη, Σύρος » 2.
331. Δημ. Μ. Πρωτοπαπᾶς, Βόλος » 5.
332. Καλλιόττ Γ. Καλλιγέρη, Χανιά » 2.
333. Γρηγ. Α. Διβεράτος, Ἀθήναι » 5.
334. Γ. Γ. Τσιγάντες (ῥ' ὀδοί) Ὁνίκη » 1.20
335. Ἰω. καὶ Γεώργ. Δ. Σιδερίδης, Βελγας » 3.
336. Ἰουλία καὶ Μαρία Κ. Μακρή, Λεζούριον » 2.
337. Ἐσπερος, Ἀργοςτόλιον » 4.
338. Ἀγγελικὴ Α. Γεωργακάτου, Ἀρ-
γοςτόλιον » 5.
339. Φρόσω Καραπάνου, Ἀλεξάνδρεια » 5.
340. Δημ. Π. Βακατάσης, Ἰωάννινα » 2.
341. Ἀγλαία Χ. Γεωργιάδου, Ἀθήναι » 12.
342. Ψυχὴ, Ἀθήναι » 5.
343. Κωνσ. Α. Τζάντης, Θεσ/νίκη » 1.50
344. Ἐπ. Φ. Τσαπαλῆς, Ζάκυνθος » 2.
345. Ἀντίνοος, Ἀθήναι » 2.
346. Προμηθεὺς Δασμώτης, Πειραιεύς » 1.50
347. Ἐυπνο; Βλάκας, Λευκάς » 1.
348. Παυτελῆς Μαρῆς, Μιτυλήνη » 1.
349. Μίλων Ἐφευρέτης » 2.
350. Νίκος Σ. Κουκοτάρας, Λάρισα » 2.
351. Πατρινοῦ; Διπλῶς, Πάτραι » 2.50
352. Μολυβένιος Ὀδρανός, Ἀθήναι » 1.
353. Ἰωάννης Σ. Ψιλανός, Ναύπιον » 3.
354. Λέων τῆς Νεμέας, Ἀθήναι » 1.

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς
θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιον καὶ
γενικῆς ἐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν
διατήρησιν ἐνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησιμοῦ
εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνὸς
ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρί-
ζεται ἡ «Διαπλάσις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1918

ΑΠΟ σήμερα λοιπόν, τὸ φυλλάδιόν τῆς
«Διαπλάσεως» ἔχει εἰκοσι λεπτὰ καὶ γιὰ τὸ Ἐ-
ξωτερικὸν εἰκοσιπέντε. Ἐκφράζω πάλι τὴν πε-
πονηθεῖσάν μου, ὅτι κανένας ἀγοραστής δὲν θὰ τὰ-
φίσῃ, ἐπειδὴ θὰ τοῦ στοιχίσῃ τώρα μὲ πεν-
τάρα παραπάνω. Ἀπεναντίας, μὲ τὴν ἀναγκαίαν
αὐτῇ αὔξησιν, ἐλπίζω ὅτι πολλοὶ ἀγορασταὶ θὰ
συνδεθῶν μαζὶ μου στενότερα, δηλαδὴ θὰ γίνων
συνδρομηταί. Ὅσοι μποροῦν τουλάχιστον, θὰ
σπεφθῶν ὅτι τοὺς συμφέρει καλλίτερα νὰ πλη-
ρώσουν μιὰ φορά ἕνα ποσὸν καὶ νὰ γραφθῶν
γιὰ τρεῖς, ἢ ἑξή, ἢ δώδεκα μῆνεις, γιὰ νὰ χρο-
νίσῃ καὶ ὅτι ὅλα τὰ προνόμια τοῦ συνδρομητοῦ.

Τὸ πάλαι ποτὲ Μικρὸν Διαβόλιον, ποῦ τώρα
εἶνε διπλωματούχος ἀεροπόρος, μαζὶ μὲ τὴν
ἀνέναντον τῆς συνδρομῆς τοῦ, μὲ ἔστειλε ἀπὸ τὸ
Μισδρό κ' ἐν εὐγενέστερῳ δελτίῳ μὲ τὴν εἰκόνα
τοῦ ἱστορικοῦ πλεόν τῆς διαμονῆς του. Τοῦ
εὐχομαι κ' ἐγὼ νίκης καὶ ἀνδραγαθήματα
ἔς ἕλες τῆς ἀεροπορικῆς του ἐπιχειρήσεως.

Ἡ Μελαγχολικὴ Κιθάρα μὲ γράφει, ὅτι
ἄδικα παρεπονέθη ὁ Ναυτοπαῖς, ὅτι τοῦ ἐφω-
νάζε τὸ ψευδώνυμόν του στὸ δρόμο, γιὰ αὐτὴ
τῶκαμε, ὅχι γιὰ νὰ τὸν πειράξῃ, ἀλλ' ἀπὸ τὴ
χαρὰ τῆς ποῦ, ὅταν πῆγε τὰ Χριστούγεννα στὴν
πατρίδα τῆς, «εἶδε τόσα παιδιὰ ποῦ ἄρισαν τὰ
αγχαλὰ περιδοκὰ κ' ἔγειναν Διαπλάσους».
Ἄλλως τε, λέει, οἱ συνδρομηταὶ εἶνε ὅλοι σὰν

ἀδελφά, μὲ μητέρα τὴν Διάπλασι, καὶ νομίζει
ὅτι μποροῦν νὰ φωνάξουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ
τὰ ὀνόματά ποῦ τοῦ; ἔχει δώσῃ αὐτῇ. Ὅτε ποῦ
ὑπάρχει καὶ κανένας ἰδιαιτέρως σύνθημα, γιὰ νὰ
γνωρίζωνται μεταξύ τους. — Τέλος; πάντως, ἀπ'
ὅσα μὲ γράφει ἡ Μελαγχολικὴ Κιθάρα, κα-
τάλαβα ὅτι εἶνε ἕνα ἐνθουσιώδες κορίτσι καὶ ὅτι
ὁ Ναυτοπαῖς παρεξήγησε ἐκεῖνο τὸ κίνημά τῆς
καὶ τὸ πῆρε γιὰ χλευαστικόν, ἐνῶ δὲν ἦταν.

Ὁ Θέριμος Ἀπόλλων μὲ γράφει, ὅτι εἶνε
κατενθουσιασμένος μὲ τὴν «Μυστηριώδη Νῆσον»
ποῦ ὁλοένα γίνεται μαγευτικώτερα καὶ ὅτι πολὺ
ὥριον ἐπίσης εἶνε καὶ τὸ «Στὰ Βουνά». Καὶ
προσθεῖ: «Δι' αὐτὸν ἀφ' ἐνός, καὶ διὰ τῶν
ὠραίων σου Διαγωνισμῶν ἀφ' ἑτέρου, κατορθώνω
καὶ προσελκύω ἀγοραστὰς. Καὶ σήμερὰ σὲ πα-
ρακαλῶ νὰ μὲ στέλλῃς ἀκόμη τρεῖς φύλλα, τὸ
ἅλον ὀκτώ. Μπράβο! Αὐξάνονται, βλέπω, καὶ
πληθύνονται.

Ἡλὲς λοιπὸν ἡ ὥρα ποῦ ἡ μητέρα τῆς Κυ-
πριακῆς Εὐκλείας τῆς ἐπέτρεψε νὰ διαδίσῃ τὸν
«Κόκκινο Βράχον» τοῦ κ. Ξενοπούλου, — μὰ βέ-
βαια, δὲν εἶνε γιὰ πολὺ μικρὰ κορίτσια, — καὶ
σήμερὰ μὲ γράφει ὅτι ἐνθουσιώδῃ ἐπιστολῇ
μὲ τὰς ἐντυπώσεις τῆς. Τί ὠραία! Τὴν ἔδωκα
καὶ στὸν συγγραφεῖ, ποῦ εὐχαριστήθηκε πάρα
πολύ.

Γενναῖε Δέσποινι, ὁ κ. Α. Γ. Κωνσταντινίδης
ἐνε υποχρεῖται; τῆς Ρωσσίας στὸν Πειραιᾶ,
ῥωσομαθεῖστας καὶ λαμπρὸς μεταφραστῆς, ποῦ
τοῦ χροστῶμεν τὴν γνωριμία πολλῶν ἀριστοτε-
χημάτων τῆς ῥωστικῆς φιλολογίας. Τὸν «Πα-
νοῦργον Ράπτη» μετέφρασε ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ κ'
εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μὲν τὸν στείλῃ, ὅπως καὶ
αὐτὸν τὸν μῦθον ποῦ δημοσιεύω ὁλοένα. Δὲν θυ-
μήθηκα, ὅτι εἰς τὸ τόμον τοῦ 1888, πρὸ τρι-
ατά ἐτῶν, ἐντὸς τοῦ τότε δημοσιευομένου μυθι-
στορήματος «Τὸ κεράνιον», ὑπάρχει καὶ ὁ ἀρ-
χικός μῦθος τοῦ «Πανοῦργου Ράπτη»! Ἀλλὰ
καὶ νὰ τὸ θυμῶμαι, πάλι θὰ τὸν ἐδῶξ, γιὰτί
μὰ νῆα μετέφρασις ἐνός ὠραίου κομματιοῦ,
ὅστερ' ἀπὸ τριάντα χρόνια, μπορεῖ νὰ ξαναμῇ,
— ὅπως ἄλλως τε συνέδῃ ἀρετὴς; φορὲς στὴ μα-
κρὰ αὐτῇ ζωῇ τοῦ περιοδικοῦ μαζι.

Ὁχι, Ἀερόμητη Νεολαία! ὁ καθηγητὴς τῶν
μαθηματικῶν ποῦ λές, ὁ κ. Θ. Ζωιόπουλος,
λαμπρὸς ποιητὴς καὶ θαυμάσιος συγγραφεὺς, ἔχει
φιλολογικὸν ψευδώνυμον «Στέφανος Δάφνης». Ὁ
Δάφνης Στέφανος ποῦ βλέπει στὴ «Διάπλασι»,
εἶνε ἕνα καλὸ παιδί σὰν καὶ σὲν. Σ' εὐχαριστῶ
γιὰ τὸ γενναῖόν σου ξεσπάδιμα.

Ἡ ἑλληνικὴ Μεγαλειότης, ἡ Συλλογὴ σου ἐλήφθη
καὶ στὸ προηγούμενον, ἔς ἕλες, ἐδημοσιεύθη μί-
α Ἀσκησις καὶ ἀπὸ αὐτῆς. Ἀρχῆς τόσο, γιὰτί,
ἐπὶ ἀρχῇ, δημοσιεύω ἀπὸ μίαν Ἀσκήσιν τοῦ
καθενός, κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν λήψεως τῶν
Συλλογῶν. Καὶ ἀκόμη δὲν ἀτελείεσσι ὁ πρῶτος;
αὐτὸς γύρος. Μένουν δηλαδὴ καμμιὰ δεκαπεντα-
ριὰ Συλλογαί, αἱ τελευταῖαι δηλαδὴ ποῦ ἔλαβα,
ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἐδημοσιεύθῃ Ἀσκησις ἀκόμη.

Ἄμα δημοσιεύω καὶ ἀπὸ αὐτάς, ὅλῃσιν
πάλιν ἐξ ἀρχῆς ὁ δεύτερος γύρος. Ἐτσι γίνεται
πάντα.

Παρασιτικά, Δάφνης Στέφανε. Γιὰ νὰ μὴν
ἰδῇς τὸν ὄνομά σου σ' Ἀποτελέσματα τῶν Εὐση-
μένων, ὅτι πῇ δὲν ἔλαβα σημειώσιν σου. Δὲν
ἔστειλες; Ἐστειλες καὶ ἔλαβες; Ἀδελφόν. Στὰ
χέρια μου δὲν ἔφθασε, ἐπομένως δὲν μποροῦσα
νὰ σαναφέρω.

Κόρη τῶν Ρόδων, σοῦ ἐνέκρινα αὐτὸ τὸ ψευ-
δώνυμον καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ λάβῃ τὴν τύχην τοῦ
περινοῦ, ποῦ δὲν ἐφάνη καθόλου μετὰ τὴν ἑξ-
κρίσιν. Μὰ δὲν εἶνε ἀμαρτία, νὰ πληρώνη ἡγε-
νὴς διὰ ψευδώνυμον καὶ νὰ μὴ τὸ χρησιμοποίῃ;
Ναί, Ἑλληνικὴ Ἀκμή, λίγοι μὲ γράφουν
τόσον τακτικὰ καὶ λίγοι φροντίζουν τόσον δρα-
στηρίως ὑπὲρ τῆς διαδόσεώς μου, ὅσον σὺ. Εἶνε
λοιπὸν δυνατόν, τὸ φαντάζεσαι ὅτι μπορεῖ νὰ
μὴ ἀγαπᾷ; Μὴν κινεῖς ποῦ δὲν σοῦ ἀπαντᾷ
πάντα, γιὰτί αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν χρόνον,
ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ λάβω τὸ γράμμα σου καὶ

ἀπὸ ἄλλα πολλὰ. Ὁχι, ἡ ἐξαδέλφη σου Α. Σ.
δὲν εἶνε συνδρομητριά.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, Ἀνα-
τέλλουσα Σελήνη. Ἐλαβε καὶ τὸ ἀντίτιμον
τῶν φυλλαδίων ποῦ δέδωκας ὡς τώρα. Ἀλλὰ
δὲν ἐνόησα τὴν ἐρωτησίαν σου: μὲ ζητεῖς ὁδη-
γίαν; περὶ Ἐισπαθώματος; Ὁ Ὁδηγὸς καὶ οἱ
ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τὰς ἔχουν ὅλας. Ἀν δὲν
ἐνόησ; τίποτε ὠριμένον, γράψε μου νὰ σοῦ τὸ
ἐξηγήσω.

Τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς ἐπιδιοικεῖται
μὲ τὴν καρδιά του αὐτὰ ποῦ γράφει ὁ Στρανὸ
καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα σκέφθηκε νὰ δώσῃ καί ποῦ
παρὸρτρητα στὴν κίνησιν μὰς, ἀ ὀλοντας ἕνα
ψευτοπόλεμο μὲ Παιδικὰ Πνεύματα. Ναί, κα-
λὸς εἶνε καὶ αὐτός, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Ἐκεῖνο ποῦ
χρειάζεται, εἶνε νόστιμα, φαῖρα καὶ κομμάτια γιὰ
τὴν Σελίδα. Ἔργα ὅμως λογοτεχνικά, διηγη-
ματικά, ποιήματα, ὅχι ἀστεῖα ἀνέκδοτα ἀπὸ
τὸν Κεχαμῖα.

Τώρα δέξαι, Ἀπόστολε Γ. Κλ., μὲ τὴν
ἐλλείψει τῆς συγκοινωνίας, ἀσχετὴ νὰ λαμβάνετε
τὸ φύλλον, ὅσοι προπάντων εἴθε σὲ νησιὰ. Ἀλλ'
αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐμποδίσῃ νὰ στέλλετε τὰς
λύσεις τῶν Παιγνίων. Ὅσοι λάβετε τὸ φύλ-
λον, τὰς στέλνετε, καὶ ὅσοι τὰς λάβω καὶ ἐγώ,
δημοσιεύω τὸν ὅσον σὰς στείλῃς καὶ σὰς συμ-
περιλαμβάνω στὴν κληρώσιν τῶν Βραβείων. Ὅσο
γιὰ τοὺς ἄλλους Διαγωνισμοὺς, πάντα δίδω με-
γάλας προετίμιας.

Ἐλαῖς ἐπιστολὰς μὲ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Πονεμένη Ἑλληνοπού-
λα, Μαρίον, Ψευτικὴ Κουκλίτσα, Βωμός τῆς
Ἑλετθέρης, Ἀρελῆς Ξανθοῦλα, Μέλλων.
Ἐφευρέτης, Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων καὶ
Φωτεινὴ Σάντη.

— Ἐφέτελεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς
εὐχαριστῶ ὅλους; γιὰ τὰ καλὰ λόγια, τὰς εἰς-
φορὰς καὶ τὰ ξεσπάδιμα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:
«Βροχή». — «Γλυκὺ Παρελθόν». — «Ἀπὸ
τὰ Φαῖδρα τοῦ Σπιτίου μας». — «Λουδο-
βίκος IB». — «Σ' ἕνα ἐρημικὴν κληῖσι». —
«Τὸ πρωτὶνόν μου σπῖτι». — «Ἀπὸ τὴν
ἀπογοήσιν». — «Ὁ Ξενιτεμένος» κτλ. —
«Ὁ ἀεροπόρος». — «Τὸ δίκρανον». —
«Ἀνέκδοτον» κτλ. — «Ἡ ἐργασία εἶνε εὐ-
χάριτος». — «Μία ἀπάντησις». — «Βραδυ-
νὲς εἰκόνες». — «Προῖκα-Τοῦπος» κτλ. —
«Φρόντιζε διὰ τὰ λεπτά». — Παιδικὰ Πνεύ-
ματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς ἑβδ. Διαγω-
νισμοὺς.

Κριτικὴ τῆς προηγούμενης Σελίδος:
— Περίπλοκος μὲ βάρκα. Θὰ τὰ ποῦμε
ἅμα δημοσιεύθῃ καὶ τὸ τέλος. — «Λατρίον». —
Περίπλοκος, ποιητικὴ, ζωγραφικὴ μάλλον,
τῆς θάλασσας, ἀρετὰ καλὴ. Στὴν ἀρχὴ
θάπορτοσε κανεῖς πῶς ἡ θάλασσα πέφτει
στοὺς ψηλοὺς βράχους μὲ τῆς πλάτες, καὶ
ἔπειτα τοὺς ἀγκυλιάζει μὲ τὰφροισμένα
χέρια τῆς. Ἀντίποδα; Ὁχι! Γυρίζει ἐκεῖνη
τὴ στιγμὴ. Καὶ ἀκριβὲς αὐτὴ τὴν ἐντύπωσιν
εἶνα βράχο; φαίνεται ὅταν ἕνα σῶμα ποῦ
ἐρεχεται μὲ τὰ νῶτα καὶ ἄσπιντα, σὸν ἀέ-
ρα, γυρίζει τὸ στήθος του πρὸς τὸν ἄλλον.
αὐτὴ τὴ στροφή, νὰ ποῦμε, τοῦ ὕψους
νοῦ κύματος, ποῦ ὁ Γελοιογράφος ἀφίγει
νὰ ἐννοηθῇ, μποροῦσε καὶ νὰ τὴν παρη-
στήσῃ μὲ δυ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἰαπέα τοῦ Θανάτου (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ξεπλῶμα· ἡ ἐπιταγή ἐλήφθη· ἔστειλα) Πειραιὶν τοῦ Αἰγαίου (γράφω μου καὶ τόγομα τῆς ἀδελφούλας σου) Ψωριδέα (χαίρω πού ἐγένεες καλά) Τρολλὸν Κεφαλλονίτην (θὰ εἰπαίρνες ἔπαινον μὲ τὰ 76 εἰσημα πού ἔχεις· ἀλλὰ τί νὰ σοὶ κάμω! μόλις σήμερον ἔλαβα τὴν Σημεῖωσίν σου ἀπὸ 26 Δεκεμβρίου!) Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων (ἐλήφθησαν καὶ συνεμορφώθη) Ἑγγλεζάκι (φωτογραφίαν περιμένω) Κ. Δ. Ἐλευθ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, σύμφωνοι) Κωνσταντινούπολιτι (δὲν πειράζει· ὅσους κάνεισ κάθε φορὰ, τόσους θὰ μοὺ στέλλῃς· ἔναν· ἔνα· δύο· δύο· ἐγὼ οὐ εὐχαριστῶ πολύ) Δημ. Α. Ν. (ὁ πατέρας σου μοὺ ἔστειλε τὸ διηγήμα σου· Ἀγάπη καὶ Πατρίδα· εὐμορφο εἶνε καὶ πολὺ καλογραμμένο· σὲ συγχαίρω· τὸ θέμα του ὅμως δὲν εἶνε γιὰ τὴ «Διάπλασι»· εἶδες ποτὲ νὰ δημοσιεύσω τίποτε αὐτοῦ τοῦ εἶδους; ἂν θέλῃς, στείλῃ μου κανένα μικρὸ, γιὰ τὴ Σελίδα.) Ἐξυπνὸν Βλάκα (εὐχαριστῶ πολύ) Τρολλοσασκειδά (εἶχε τυπωθῇ τὸ φύλλο ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολή σου) Λαροσσεφανωμένον Ἡρώα (καλὴ ἀρχὴ λοιπόν! καὶ γιὰ κείνο πού με ρωτᾷς, μπορεῖς) Ἐπαίρειον Ἀστέρρα (μπορεῖς) ὁ ἀριθ. εἶνε 1201· Προμηθεὺς Δεωκότην (στοῦ ἔξης, ἐλπίζω, θὰ τὰ λαμβάνετε ὡς τὴν Παρασκευὴν τὸ βράδυ) Πρόσφυγα Μικροσιάνην (δὲν διαθέτω προσωπικὸν πρὸς ἐκτελεσιν παραγγελιῶν ἔξω τοῦ Γραφείου μου) Ρήγαν Φερατὸν (γραμματόσημα διὰ λυσόχαρτον καὶ ἀπόρους δὲν ἔλαβα) Χρυσοστέρανον Ἀπόλλωνα (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω) Μεγάλην Ἑλλάδα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας, Ὀνειρον τῆς Κύπρου, κτλ. κτλ.

Ἀνοικτόκαρδον, Ἀνδρέα Ἑλληνοκώλο, Σπαθὶ τοῦ Διάκον, Ἐσπερον (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως καὶ θὰ συμπεριληφθοῦν) Ἀσπολούλουδο, Πεισματάραν, Μολυβερνὸν Οὐρανὸν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ραρ. Ἡλ. Ραρ., Γ. Καλλιώραν, Γοργὴν Ψαροπούλαν (ἔστειλα.) Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11ην Φεβρουαρίου, ὑάπαντήσας εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Μαΐου.

111—δὶς. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον μου ψηφίον ἀπλοῦν,
Τὸ δευτέρον μου ἀλέθει,
Τὸ σύνολόν μου οἰκιστῆς
Πόλις ἐνδοξοῦ εὐρέθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυριακοῦ Ἀστέρος

112. Συλλαβόγραφος

Κάτοικος χώρας τοῦ Αἵμου
Σ' ἔνα σύνδεσμον ἐγγίξει
Καὶ τὸν σύνολον, γιὰ πᾶ μου:
Ἄν δὲν καίη, δὲν μαυρίζει;

Ἐστάλη ὑπὸ Λαόνδρου Γ. Ζούρη

113. Στοιχειοτονόγραφος

Φυσικὸν φαινόμενον
Τὸν λαϊκὸν τὸν ἀλλάξετε
Καὶ τὸν τοιςμὸν,
Καὶ κατὰσκευάζετε
Ὅπως κάποιον ὄργανον,
Ἐκ τῶν ναυτικῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροῦ τῆς Κύπρου

114. Αἶνιγμα

Ζῶον πού μπορεῖ νὰ εἴη
Στὴν ἑστῆ καὶ στὸ νερό,
Μία ἂν τοῦ λαίψῃ συλλαβὴ,
Γίνεται ἔνδυμα ἱερὸν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημείας

115. Ρόμβος.

Ὁ πόλεμος τοῦ ἐδάσεως
Πρῶτον καὶ τελευταῖον
Τὸ δευτέρον τοῦ σύνδεσμο,
Τὸ τρίτον στὸ Αἶγαιον,
Τὸ τέταρτον τοῦ εὐσμον
Λουλοῦδε πρηνόει.

Κε' ὁ Ρόμβος, τελευταῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Π. Βερροπούλου

116. Βέλος

Νάνικασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι
καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμῶν
οὕτως, ὥστε ἀντιπρὸςκωνται:
Εἰς τὴν κάθετον, ἱστορικὴ δι'
ἡμᾶς πόλις τῆς Βλαχίας. Εἰς
τὴν αἰκμὴν, δεξιὰ μέγας ποτα-
μός· καὶ ἀριστερὰ φωτιστικὸν
ὄργανον. Εἰς τὰ πτερὰ· δεξιὰ
νῆσος, αἰσθητήριον, χρονικὴ δι-
αίρεσις· ἀριστερὰ εὐδοί· ἄν-
θος, σύνδεσμος, ἐπὶ ρήμα χρό-
νου. (Τὰ γράμματα τῆς καθέ-
του εἶνε πάντοτε ἀρχικὰ τῶν
ἐκαστέρων λέξεων.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Σίφους
117—121. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀναλλαγῇ ἐνδὲς γράμματος ἐκάστη τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνδὲς συμπερινοῦ, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, παντοῦ δι' ἀναγραμ-
ματισμοῦ, ἔλλαι τάσαι λέξεις:

Ρόδος, δορκάς, κύριος, αἵματος, Αἶνος

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Κόκκινο Γάντι

122. Συλλαβικὴ Μεσοτοιχίς

Αἱ μεσαῖα συλλαβὴ τῶν κάτωθι ζητούμενων
λέξεων ἀποτελοῦν χώραν μεγάλην τῆς Ἑλλάδος.

1. Μυθικὴ ἀνδρογοναίτη. 2. Ρωμαῖος ῥήτωρ.
3. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 4. Στρατηγὸς τῶν
Κρηνηδόνων. 5. Ἐβροῦς ἀρχιερεὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικ. οὐ Σουλίου

123. Φωνηεντόλιπον

* - σγ - κομ - γν - φο

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Γλυκὸ Παρελθόν

124. Γρίφος

Α Ε . . . ε ε
έν . . . ε ὅλοι ε Τ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλκῆ

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φύλλων 31 καὶ 32

410. Ἄθως; , βούι.)—411. Μελίτη (με λι, τί.)—412. Κηρύς-κράξ.—413. Τυρὸς (ταῦ-ροί.)

414. ΚΙΚΕΡΩΝ 415. Ἄστροι.

Α Α Ε —416. ΜΕ-

Ι Ο Σ ΝΕΛΛΟΣ.

Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ Τ (ἐμός, νός,

Ι Ε Ε Ω λός, ἀλλά,

Κ Τ Ρ Ρ ὅσις, Σίμος)

Ι Α Β —417. ΜΕ-

Α Ι ΤΩΝ (Ἀμ-

Σ Α Μων, Ἄρ-

τέμης, ΔεΤίς, ΦιΩτα, ΜΝε.) —418. Τίνα

τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. —419. Τίνα

μετὰ Θεὸν ἢ Πατρί. (Μετὰ τὸν Θεὸν ἢ τὴν Πάτρί.)

420. Νίκα (νι. Κία.) —421. Ἀσπίς (ἀ. ρίς.)—422. Νέβρις - Νέβρις.—423. Ἰσμοί.

424. ΣΥΛΛΑΞ 425. Τὸ καπνὸν

ΚΥΠΡΟΣ (ἡ κίπρος).

Α Φ Ρ Κ Η —426. Αἶγυ-

Σ Ε Ρ Β Ι Α ΠΤΟΣ (ἵππος,

Κ Α Σ Π Ι Α Γαῖος, Ὀπάτος,

Μ Α Ρ Κ Ο Σ παρὶς, τόπος, σὴ

σὴ, σὴ.) —427. ΟΛΑΝΘΟΣ (βόλ. ἡ μὴ

Λον, ΣοΥοι. ΔιΝιζ, πιΘος, ἀ. Ὀμη, μιΣος.)

428. Ὅποιος βιάζεται, σκοντάφτει. —429.

Ἡ Μεσομένη εἶνε πόλις Ἑλληνική. (ἡ με σὶ

νι - εἶνε - πολ' εἰς ἑλ. - νίκη.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IH'—96]

Σπᾶω τὸ κεφάλι μου νὰ σ' εὖρω, ἀγχιπτη
Σ' Ἀθάνατος Ἑλλάς, μὰ εἰν' ἀθάνατον!
Ἄν θέλῃς φινέρωσέ μου τὸ νόμα σου δι' ἀνταλ-
λαχῇ; Μ. Μυστικῶν.—Μεγάλη Ἑλλάς.

[IH'—97]

Δ Ε Ω Δ Η Σ Ε Λ Λ Α Σ
Δ Ε Ω Δ Η Σ Ε Λ Λ Α Σ
Δ Ε Ω Δ Η Σ Ε Λ Λ Α Σ

[IH'—98]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΘΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ
Σκοπὸν διδάσκων Διαπλάσεις. Ζητοῦνται ἀν-
τιπρόσωποι. Καταστατικὸν δωρεάν. Πρόεδρος:
Γαρίου, Ἀντιπρόεδρος: Μπακούρας, Γραμμα-
τεὺς: Φλωδοπούλου, Ταμίς: Δάφνης, Ἀπευ-
θυντὸν: Δ. Μπακούραν, Βασιλεῖς: Ἡρακλείου,
11, Ἀθήνας.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 7—13 Φεβρουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μ. Ν. Κωνσταντινίδης, Α. Α. Τσοῦτσος, Καρυστομάνα, Χρ. Γ. Τόλιας, Θ. Α. Καπτανίης, Α. Α. Γεωργιάδης, Ἀνδρ. Σωτήρης. Φθιβεδικὸς νῖ· Ἐρβάντ, Κάρολος Δερινγῶς, Ν. Κ. Φαγκιούλης, Α. Ι. Πετροῦδης, Βαρθάσα Βερνίκου, Σταυραστός, Μαργαρίτα Σ. Σταυροπεράκου, Μαρία Κ. Σπαρτάλη, Ρένε Πόγγη, Δημ. Γ. Δημητρίου, Ἐδστ. Γ. Καρδαράς, Γ. Π. Ἀναγνωστοπούλου, Ἐμ. Μπουκούσης, Γ. Α. Μαρούδης, Κωνσταντίνος Ἀσμά, Α. Γ. Παλαρινός, Γ. Α. Καραβάνος, Μ. Α. Κανάκης, Π. Α. Βαρθαλαύτης, Γ. Α. Χαρμοπούλου, Νίκος Φ. Λάβδας, ΧατζηΠρομηθεύς, Ι. Ακριβοπούλου, Ἀνδρ. Νόβαν.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Ἀνδρ. Κ. Παπαδόπουλος.

ΒΟΛΟΥ: Ρ. Η. Ραφαήλ, Ἐδστ. Γ. Εὐθυμιάδης.

ΔΗΜΗΤΕΡΕΩΝ: Ψευτικὴ Κουκλίτσα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Κ. Μυλιόπουλος, Λου-

κις Ἰλπίος.

ΘΗΒΩΝ: Γ. Β. Κατσηγεωργίου, Δημ. Σ. Ἀρ-

τίνος, Ἰουλίτ Β. Κατσηγεωργίου, Λεων. Σ. Ἀρ-

κίος, Ἐδστ. Α. Σωτηρίου, Κων. Γ. Κατσηγιάννης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δημ. Μαργαρίτης, Π. Ζωίδης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀδ. Θ. Βενιόπουλος, Γ. Π. Βου-

γιούκας, Γ. Λεδοῦσης, Ἡλ. Θ. Βενιόπουλος, Π.

Ι. Περασιώτης, Α. Γ. Βύνιος, Α. Γ. Γκουσιώτης,

Π. Α. Γεωργίου, Βασ. Α. Γεωργίου, Β.

Ἀο. Παπαδόπουλος.

ΚΕΑΣ: Γ. Α. Λευκαδίτης, Ἐλ. Α. Λευκαδίτου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀνδρέας Πρόδρομος.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Χ. Σταυροπούλου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἰω. Κ. Καμπίτσας, Κλεφτόπουλο

τοῦ 21, Ἰω. Β. Ζησιμίδης.

ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Ἐδστ. Κ. Παπαδόπουλος (δὶς).

ΛΕΥΚΑΔΕΙΑΣ: Χρ. Ε. Μάκρας, Θ. Α. Τζεβαλ-

κῆς, Β. Ε. Φαγκιούλης.

ΛΙΜΝΗΣ: Ἑλληνικὴ Πυγμή, Ν. Ι. Ζαγορά-

κης, Ἑλληνικὴ Ἀσκή, Ἐδστ. Παλαδιοπούλου.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Αο. Σταυροπούλου.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Ἀνδρομαχίδης, Προσκο-

παι τοῦ Κατήκοντος.

ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΥ: Ἀσκή Νῆς:

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἀλ. Σατανάκης.

ΟΛΥΜΠΟΥ: Ἡρώς τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΤΡΩΝ: Πανεπιστήμιον Ἑλληνοπούλα, Σαυ-

καὶ Ἀσκή, Θεοδόσιος, Ἀναστασία Μοσχόπου,

Δημ. Βαρούκας, Κ. Χ. Χαλκίς, Πατρινοπούλα,

Ντίνος καὶ Νίτσα Βλ. Ἀντονοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Π. Κατσηγιάννης, Γ. Α. Πλα-

τσούκας, Ν. Γ. Πατριώτης, Τάφ. Χουσεβόγρης,

Σ. Π. Σωτήρης, Ἡλ. Καμπίτης, Γ. Βασιλείου.

ΠΥΡΓΟΥ: Νικ. Γ. Διαντοπούλου.

ΣΠΑΘΑΡΙΟΥ: Α. Α. Παπαδοπούλου.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Γ. Μεταξάκης, Χριστὶνα Ι. Κο-

κίτου, Ν. Μ. Πολένης, Ἑλκή Σ. Ἀλαφούζου.

ΤΡΙΚΛΑΡΩΝ: Γ. Ι. Καλλιώρας.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀδ. Ἡλ. Καμπίτης, Ἰω. Γ.

Χριστοπούλου, Γο. Α. Λευκαδίτης, Ἡρώς τῆς

Ἀλαμάνας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γοργὴ Ψαροπούλα, Κούλα Χ.

Φαναγιά, Ι. Βασιλῆς, Ἐδστ. Παλαδιοπούλου.

ΧΙΟΥ: Κωνσ. Στ. Τσουρῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀντιγράφων τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν μηχανὴν καὶ ἐκλήφθησαν οἱ ἑξῆς τῶν
λύσεων: ΜΑΡΤΑΡΙΤΑ Σ. ΣΤΑΥΡΟΠΕΡΑΚΟΥ
ἐν Ἀθήναις, ΕΥΘΥΜΙΟΣ Ε. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ ἐν
Βόλῳ, ΗΛΙΑΣ Θ. ΒΕΝΙΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Καλὰ
μυῖς καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Χ. ΧΑΡΙΟΣ ἐν Πά-
τρας, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας
ἀπὸ 1ης Μαρτίου καὶ παρακαλοῦνται νὰ μὴ
ἀποστέλλουν τὰς διευθύνσεις τῶν.